

SCHIPBREUK.

Antonius. Ontzaglijk! Is dit eene scheepsreis, de hemel beware mij, dat mij ooit zoo iets in de gedachten kome.

Adolphus. Maar tot hiertoe was het nog spel. Ant. Wat? ik beef reeds bij het gehoorde, als was ik er zelf bij. Ad. En mij is 't een aangenaam gevoel, dat het achter mij ligt. Dienzelfden nacht nu gebeurde er iets, dat den kapitein zoo goed als alle hoop benam; 't was half donker, hoog in den mast op de mars stond een matroos op den uitkijk, of hij land zag. Daar vertoont zich bij hem een vuurbol, een slecht voorteeiken bij de zeelieden, als het er één is. Twee waren goed, de oudheid noemde ze Castor en Pollux. Ant. Hoe? en de een was een ruiter, de ander een vuistvechter! Ad. Toch willen het de dichters. De kapitein, die aan het roer zat, zei: «Maat! zie je wat gezelschap aan je zijde is?» «Ik zie het», was het antwoord, «en hoop er het beste van». Plots glijdt de vurige bol langs het touwwerk tot bij den kapitein. Ant. Verbleekte hij niet van schrik? Ad. De zeelui zijn verschrikkelijke dingen gewoon. Langzaam voortgaande, glijdt hij langs het geheele boord en verdwijnt midden langs de loopplanken. Tegen den middag begint de storm aan te wakkeren. Zaagt gij ooit de Alpen? Ant. Ja! Ad. Nu die bergen lijken wratten in vergelijking der zeegolven. In de hoogte opgeheven was 't, als raakten wij met den vinger de maan; en in de laagte geslingerd, alsof de aarde zich opende en wij naar de onderwereld gingen. Vergeefs worstelen de matrozen met den storm. Zoo komt eindelijk de kapitein, bleek en ontdaan, en zegt: «Vrienden! ik ben het schip niet langer meester; de winden hebben het gewonnen, ons rest niets dan ons vertrouwen op God te stellen, en ons op het uiterste voor te bereiden. Voor alles echter», zei hij, «moet het schip ontlast worden. De nood dwingt ons tot dat harde middel.